

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, č. j. 33 A 35/2024-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 3. 10. 2024, č. j. KUJI 88360/2024, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Velké Meziříčí ze dne 19. 8. 2024, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, (dále též „zákon o silničním provozu“), neboť dne 28. 5. 2024 v době nejméně od 21:49 hod. do 21:50 hod. řídil ve Velkém Meziříčí na ul. Františky Stránecké osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu (dle správních orgánů činila zjištěná hodnota po odečtení odchylky 0,04 ‰). Současně žalovaný potvrdil usnesení ze dne 12. 8. 2024, kterým byl zamítnut návrh žalobce na nařízení ústního jednání.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žalobce se výše uvedeného dne podrobil v daném místě na základě výzvy policejní hlídky orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger Alkotest 7510 typu Standard. Tím mu byla ve 21:52 hod. naměřena hodnota 0,31 ‰, ve 21:57 hodnota 0,24 ‰, ve 22:02 hod. hodnota 0,28 ‰ a ve 22:07 hod. hodnota 0,27 ‰. Dle policejní dokumentace žalobce s těmito výsledky na místě souhlasil, odborné lékařské vyšetření za účelem zjištění přítomnosti alkoholu v krvi nežádal a dodal, že měl přibližně ve 21:30 hod. jedno pivo.

[3] Krajský soud přisvědčil žalovanému, že nebylo možné využít první ani druhou naměřenou hodnotu, neboť rozdíl mezi jednotlivými zkouškami převyšoval 10 %. Zcela správně proto došlo k provedení čtvrté orientační dechové zkoušky, jejíž výsledek splnil všechny požadavky kladené metodikou. Správní orgány pak pochybily, pokud vycházely z hodnoty 0,28 ‰ namísto 0,27 ‰, která je pro žalobce příznivější. Tato vada však nemohla mít vliv na zákonnost jejich rozhodnutí. Důvodnou ovšem vyhodnotil krajský soud námitku, že výsledky orientační dechové zkoušky nelze použít, protože mohly být zkresleny kouřem. Případné kouření elektronické cigarety v pauzách mezi jednotlivými dechovými zkouškami totiž mohlo ovlivnit výsledky měření a zkreslit naměřené hodnoty, jak plyne z návodu k obsluze měřicího přístroje a související metodiky. Jakkoliv se může daná skutková verze jevit jako málo pravděpodobná, je reálně myslitelná a nelze ji *a priori* vyloučit jako spekulativní či neopodstatněnou. Důkazní břemeno ve vztahu k prokázání skutkového stavu bez důvodných pochybností leží na správním orgánu a neuplatní se ani zásada koncentrace řízení. Žalovaný měl proto adekvátně reagovat na skutečnosti tvrzené žalobcem v odvolání a tyto potvrdit či vyvrátit, například provedením výpovědi policistů. Jestliže tak nepostupoval, porušil zásadu materiální pravdy i svou vyšetřovací povinnost a zatížil rozhodnutí vadou s vlivem na zákonnost. V projednávané věci totiž nebylo spolehlivě prokázáno, jestli byl žalobce v okamžiku řízení motorového vozidla skutečně ovlivněn alkoholem.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost s odkazem na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Namítá zásadní pochybení krajského soudu spočívající v tom, že po správních orgánech požaduje prověřovat každou, i zjevně smyšlenou, námitku uplatněnou navíc teprve v odvolání. Žalobcem předložená verze reality podle něj není reálně myslitelná, nýbrž *a priori* spekulativní a neopodstatněná. Žalobce totiž své tvrzení blíže nespecifikoval, ničím nedoložil a uvedl je s výrazným časovým odstupem. Podle žalovaného vylučují měřením dosažené výsledky, které netrpí podstatnými výkyvy, negativní ovlivnění případného kouře v dechu žalobce. Ten navíc výsledné hodnoty z výstupu měřicího přístroje podepsal, sám uvedl, že cca půl hodiny před jízdou vypil jedno pivo a z jeho dechu byl cítit alkohol. Jeho ničím nepodložené námitky tak nemohly významně narušit jistotu ohledně zjištěného skutkového stavu ani navodit důvodné pochybnosti. Žalovaný proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Žalobce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěrem krajského soudu. K věci samé uvedl, že ve spisu není žádný obrazový či zvukový záznam z průběhu kontroly. Jeho součástí není ani žádný tiskopis, na němž se mohl žalobce k průběhu kontroly na místě vyjádřit. Nebyl ani poučen o tom, že může požádat o odběr krve. Dále poukázal na odbornou literaturu, podle níž nízká hladina alkoholu v podstatě nemění reakční dobu, a na úřední záznam, podle něhož jeho chování nezakládalo důvod k provedení orientačního vyšetření. Zpochybnil obecně i průkaznost výsledků u daného typu měřidla. Dodal, že navrhoval provést výslech konkrétních svědků. V doplnění vyjádření zopakoval, že policisté nedodrželi správný postup při provádění orientačních dechových zkoušek.

pokračování

Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, případně ji odmítl pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k přezkoumání napadeného rozsudku v rozsahu uplatněných stížnostních bodů, musel posoudit otázku přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[8] Při hodnocení toho, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Z uvedeného usnesení plyne, že kasační stížnost lze přijmout k meritornímu přezkumu v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního právního pochybení krajského soudu.

[9] Nutno dodat, že nepřijatelnost je možno aplikovat i na kasační stížnosti podávané správním orgánem, pouze s tím rozdílem, že se nevyžaduje naplnění požadavku, že pochybení krajského soudu musí představovat zásah do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006 - 59, ze dne 29. 11. 2016, č. j. 7 Azs 231/2016 - 55, či usnesení ze dne 8. 3. 2018, č. j. 9 Azs 435/2017 - 24).

[10] V projednávané věci spatřuje stěžovatel přijatelnost své kasační stížnosti v tom, že krajský soud založil nebezpečný precedens v podobě povinnosti správních orgánů ověřovat každou, i zjevně smyšlenou, námitku, kterou obviněný z přestupku vznese v jakékoliv fázi řízení. Dovojuje tedy důvod přijatelnosti kasační stížnosti ad ii). Žádné takové pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozsudku neshledal. Krajský soud vycházel z již existující judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou správně aplikoval a od níž se Nejvyšší správní soud nehodlá odchýlit.

[11] Nejvyšší správní soud se již opakovaně vyjádřil k otázce náležitého zjištění skutkového stavu v přestupkovém řízení. Např. v usnesení ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, rozšířený senát uvedl, že: „*V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu z roku 2004).*“ V rozsudku ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005 - 55, Nejvyšší správní soud k rozsahu povinností zjišťovat skutkový stav konstatoval: „*Ve vztahu ke stěžovateli z výše uvedeného vyplývá, že jej bude možno případně postihnout za přestupek jen tehdy, bude-li mu prokázáno, že deliktního jednání se dopustil právě on, a budou-li vyvráceny všechny jeho skutkové námitky, tj. bude-li postaveno najišto, že alternativní verze reality, které stěžovatel prohlašuje za pravdivé (...), se určitě nestaly či že je extrémně nepravděpodobné, že se staly.*“ V témže rozsudku upřesnil, že „*existuje-li rozumná pochybnost, tj. ne zcela*

nepravděpodobná možnost, že deliktního jednání se obviněný z přestupku nedopustil, nelze jej za přestupek postihnout (zásada in dubio pro reo). K tomu, aby obviněný nemohl být za přestupek postižen, postačí rozumná pochybnost o otázce, zda se předmětného jednání dopustil; nemusí se vyvinít, tedy prokazovat, že se deliktního jednání nedopustil.“ K této otázce dále viz též usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, a rozsudky ze dne 21. 3. 2024, č. j. 4 As 146/2023 - 22, ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016 - 30, či ze dne 18. 12. 2025, č. j. 1 As 186/2025 - 33.

[12] Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Nepočínal si nijak excesivně, pokud hodnotil tvrzení žalobce, že mezi jednotlivými dechovými zkouškami kouřil elektronickou cigaretu, jako reálně myslitelnou skutečnost, která mohla nastat a současně je způsobilá zpochybnit zjištěný skutkový stav, a naopak nepřistoupil na hodnocení žalovaného, který bez dalšího odmítl toto tvrzení jako „spekulativní a neopodstatněné“. Za této situace krajský soud správně žalovanému uložil, aby se právě s touto okolností řádně vypořádal (například provedl výslech zasahujících policistů či žalobcem navržených svědků). Jinými slovy, krajský soud zcela jistě nezavázal stěžovatele k tomu, aby vždy prověřoval jakékoliv tvrzení osoby obviněné z přestupku, nýbrž aby se věcně zabýval skutečností, o které jednoduše nelze mít *a priori* za to, že se určitě nestala či že je extrémně nepravděpodobné, že se stala. Jak k tomu správně konstatoval krajský soud, odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci nese právě stěžovatel (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71).

[13] Ustálená judikatura poskytuje odpověď i na námitky stěžovatele související s okamžikem uplatnění daného tvrzení žalobcem (v odvolání) a jeho nedoložení. Již v rozsudku 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, Nejvyšší správní soud uvedl: „Obviněný v přestupkovém řízení není totiž povinen poskytovat správnímu orgánu při opatřování podkladů pro vydání rozhodnutí veškerou potřebnou součinnost, jak to od jiných subjektů správních řízení žádá § 50 odst. 2 správního řádu (srov. Vedral, J.: Správní řád – komentář. BOVA POLYGON, Praha 2006, výklad k § 50 odst. 2 na str. 334): z toho nutno dovodit jak to, že může být procesně i zcela pasivní, tak to, že k procesní aktivitě se může rozhodnout i v pozdější fázi řízení, a správní orgán se musí s touto jeho aktivitou (v podobě uplatňování nových tvrzení a navrhování nových důkazů) vypořádat. Protichůdné postoje obviněného v různých fázích řízení jistě nijak neusnadňují správnímu orgánu jeho činnost; to ale nemůže být důvodem pro omezení práv obviněného v odvolacím řízení. S ohledem na nutnost poměřovat práva obviněného z přestupku s právy obviněného z trestného činu lze konečně poukázat i na § 249 odst. 3 trestního řádu, který zajišťuje nepravomocně odsouzenému možnost uplatňovat v odvolání nové skutečnosti a důkazy. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení o přestupku nedopadá.“ Dále lze odkázat na rozsudky ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48 či ze dne 15. 12. 2017 č. j. 4 As 199/2017 - 30. Oprávnění obviněného uvádět nové skutečnosti nebo důkazy v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení je nyní výslovně stanoveno v § 97 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Lze tedy uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci namítané zásadní pochybení krajského soudu. Z uvedených důvodů odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

pokračování

[15] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). V projednávané věci nebyly zjištěny skutečnosti, které by odůvodnily mimořádné přiznání nákladů řízení žalobci ve smyslu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28. Jeho vyjádření se i přes značnou obsáhlost míjela s rozhodovacími důvody krajského soudu a důvody kasační stížnosti žalovaného.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. ledna 2026

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu